

Legendární hokejista Jiří Holík oslavil v těchto dnech své 77. narozeniny. Jak vidí a vnímá svět, ve kterém nyní žije?

Já na své dětství nedám dopustit. Pokud vezmeme tu materiální stránku, tak to bylo až tristní, my jsme neměli oproti dnešním dětem téměř nic, ale oproti nim jsme zase trávili celé dny venku a domů nás dokázala kromě přísné rodičovské metly zahnat jediné noc. Jsem kluk z malého města, který se dostal do národního mužstva a viděl svět. To bych viděl jako ten svůj největší úspěch sportovní i životní. A možná nejvýš ze všeho pro mě stojí, když jsem jako malý s tím svým městečkem vyhrál dorostenecký přebor republiky. S městečkem, kde tehdy nebyla jediná umělá ledová plocha. Toho si cením minimálně stejně jako všech těch reprezentačních titulů.

Jsem opravdu zoufale konzervativní a co se týká technologií, tak se považuji za téměř ngramotného. Ale co mě strašně rozčiluje, to jsou všechny ty dnešní nesmysly, které slyším o genderovém bezpráví, o rasismu, xenofobii, sovínismu, které končí bořením pomníků a ani tam zdaleka ne. A to vše k nám postupně přichází z Ameriky, ta exportuje do světa všechny tyhle pitomosti.

Na člověka, který prožil většinu života v komunistu, jsem se vrátit do Ameriky měl možnost podívat s hokejem mnohokrát, prakticky každý rok, ostatně tam nebo měl jsem tam navíc i příbuzenstvo – dceru, zeťe, synovce a d. Bratru Jaroslavu byl také vynikající československý hokejista, létal tam často a pobýval tam ještě, když měl u syna Roberta – československý reprezentant, který později přijal americký pas.

Amerika, to je tedy země, kde bych já osobně žít rozhodně nechtěl. V současné době je dle mého soudu na nejlepší cestě k další občanské válce. A to si vzpomínám, že jsem jako kluk Ameriku obdivoval, když jsem tam v 19 letech poprvé letěl. Ale není to nic pro mě.

Já si nemyslím, že bylo za komunismu lepe. Ale také na druhé straně neříkám, že bylo tak zle! Vždyť za toho ninného režimu se spousta věcí vybuodovala, lidi žili svoje životy, pracovali, byli šťastni, milovali se, měli nové potomky, vychovávali je. To není žádná nostalgie nebo jen nějaký vzpomínkový optimismus. Já tím jen říkám to, že nelze šmahem všechno, co tu 40 let nějak fungovalo, zavrhnout, i když tím zároveň nepopírám, že se zde dělo množství křivd a že se i vraždilo ve jménu té propagandy a jejích přívrženců. To je všechno pravda. Komunismus proto v žádném případě ideální nebyl, to si nemusíme namlouvat. Ale nebyla to zase rozhodně doba takového bohapustého zmaru, jak se to teď často a s oblibou prezentuje.

Když se dnes řekne komunista, je to v podstatě na stejné úrovni, jako když řeknete fašista. A to prostě není pravda, s tím já souhlasit nemůžu. A věřte mi, snažím se to vidět zcela racionálně, pragmaticky a co nejobjektivněji to jenom jde. Tu dobu jsem přece zažil. Jsem sice starý, ale nejsem senilní.

Blíží se volby, a řeknu koho rozhodně volit nebudu. Ty dvě poslepované koalice, které se daly dohromady jenom proto, aby konečně uhnaly Babiše. Víte, jak to na mě působí? Jako když se na ledě pere jeden se dvěma nebo třemi zbabělci, kteří jdou na něj společně, protože moc dobře ví, že každý sám by neměl šanci a nikdy by ho nepřepal!

Rozhovor vedl Tomáš Procházka